

[Auken.]

efter forkastelsen i Dansk Arbejdsgiverforening, at årsagen næsten udelukkende skulle ses i lyset af hans medlemmers modstand mod den nye garantibetaling, der sikrer alle tidlønnede en mindstebetaling pr. time på 29 kr.

Jeg skal ikke fordybe mig i en diskussion af dette standpunkt. Min personlige opfattelse er, at det store flertal i den danske befolkning finder en mindstebetaling på 29 kr. i timen absolut rimelig. Men jeg vil gerne fremhæve noget, som ikke har været fremhævet særlig stærkt i debatten, nemlig at augustforliget udtrykkelig kræver den særlige hensyntagen til de lavtlønnede, som denne del af mæglingsforslaget er udtryk for. Havde denne eller lignende bestemmelser med samme virkning ikke været med i mæglingsforslaget, ville parterne simpelt hen ikke havde levet op til henstillingen fra folketinget i august sidste år.

Ifølge den samme ledende artikel i dagbladet Børsen for i dag mener man, at forklaringen på arbejdsgiver-nejet ikke skal søges så meget her som i mere politiske spekulationer. Hvis Børsen har ret i dette – og det kan vi jo ikke vide noget om – er der grund til at advare både i den konkrete situation og mere principielt. Men resultatet er altså, at arbejdsgiverne har forkastet mæglingsforslaget og dermed stillet samfundet over for en i den øjeblikkelige situation ødelæggende konflikt.

I denne tvangssituation, som landet er bragt i, er der efter socialdemokratiets opfattelse ikke andet at gøre end at gribe resolut ind og undgå, at vort samfundsliv udsættes for en så voldsom belastning. I denne sammenhæng er det vigtigt, som fremhævet af arbejdsministeren, at indgrebet dels bliver et effektivt værn mod konflikttruslen, dels bliver så lidet indgribende, så lidet forstyrrende for det frie arbejdsmarked som muligt.

For os at se opfylder arbejdsministerens forslag begge disse krav. Ved simpelt hen at ophøje det af forligsmanden i enighed med parterne udarbejdede mæglingsforslag til lov, inden konflikterne begynder at løbe, sikrer vi nemlig for det første arbejdsfreden, for det andet, at det, der gennemføres, er udarbejdet i nøje overensstemmelse med parternes forhandlere, for det tredje gennemførelse af en lønramme, der nøje svarer til folketingets dobbelte indstilling fra august sidste år, og for det fjerde, at der ikke gribes ind over for overenskomstområder, overenskomstparter, der endnu

ikke har afsluttet deres forhandlinger, eller som måske slet ikke er begyndt på disse forhandlinger endnu.

Som jeg sagde i min indledning, er det forelåede indgreb langt fra den ideelle løsning på overenskomstsituationen 1977, som vi kunne ønske, men i den givne situation, efter at arbejdsgiverne har forkastet mæglingsforslaget, er det den eneste holdbare mulighed for at klare vanskelighederne på det danske arbejdsmarked og for det danske samfund. Alle andre løsninger, hvad enten man i passivitet tillader storkonflikten at bryde ud, eller man gennem mere eller mindre gennemtænkte ændringer i forligsmandens og parternes mæglingsforslag fremkalder en uoverskuelig situation på arbejdsmarkedet, må afvises. Jeg vil derfor så kraftigt, som det er muligt, henstille til de øvrige partier, at vi i fællesskab når frem til at gennemføre dette forslag i rimelig tid, inden konflikterne begynder at rulle. Befolkningen venter det af os. I denne sag må folketinget ikke svigte.

Voigt (FP):

Fremskridtspartiet er helt enig i, at mange arbejdere skal have en lønforhøjelse, men vi er totalt uenige med regeringen om, under hvilken form forhøjelsen skal finde sted.

Den danske arbejder skal også forstå, at hvis fremskridtspartiet bliver nødt til at stemme nej til dette forslag, skyldes det udelukkende, at de øvrige partier ikke ville anvende den rigtige medicin, nemlig at arbejderen skal have en lønforhøjelse igennem en skattelettelse. For hvad hjælper det at få en lønforhøjelse, hvis det vil medføre, at den pågældende arbejdsplads så i givet fald må fyre folk og i værste fald lukke?

Jeg tror, det står klart for alle, at lønudgiften for vore virksomheder er så langt den vigtigste faktor for vor internationale konkurrenceevne. Når lønnen stiger mere i Danmark, end den gør i konkurrentlandene omkring os, medfører det, at vi herhjemme får en mindre produktion. Det er dødsensfarligt, fordi det er produktionen ene og alene, der skal redde os ud af de svære økonomiske vanskeligheder, vi er kommet i.

Der er ingen tvivl om, at mæglingsforslaget, som det ser ud i sin nuværende form, vil medføre, at lønudgifter i februar 1978 bliver omkring 12 pct. højere end i februar 1977. Derfor er det ikke forsvarligt at følge den vej, som